

The background of the cover is a stylized illustration. It features a man and a woman in profile, facing each other. The woman is on the left, with long, wavy hair. The man is on the right, with short, dark hair. They are positioned against a warm, golden-yellow background that resembles a sunset or sunrise over a body of water. The water is depicted with horizontal lines, and there are stylized waves at the bottom. The overall color palette is dominated by warm tones: gold, orange, and deep blue/purple for the silhouettes and shadows.

Mari Caoran

Ve
vlnách
času

Láska, na kterou
jeden život nestačí

MOTTO

Ve vlnách času

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Mari Caoran

Ve vlnách času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

„Věř. Žij. A nikdy to nevzdávej.“

Mari Caoran

je moje **MOTTO**

Mari Caoran

Ve
vlnách
času

MOTTO

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Mari Caoran, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-6131-0

ISBN e-knihy 978-80-267-6135-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6136-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-6132-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Všem, kteří někoho ztratili

Playlist ke čtení najdeš na Spotify
pod názvem *Ve vlnách času*

ČÁST PRVNÍ

*Všechno, co od tebe slyším, je:
„Jsi dost silná na vše, čemu budeš muset čelit,
jediná mapa, kterou potřebuješ, je Láska,
ta tě provede touhle iluzí bludiště.“*

„Without a Map“, Markéta Irglová
(ve volném překladu)

Kapitola 1

Londýn, leden 2018

Nesnášela leden. Temný a ponurý měsíc bez naděje. Vězela v šedivé kanceláři, v šedivé budově, v šedivém Londýně. A mohla si za to sama.

Před čtyřmi lety se jednoho rána probudila a uviděla plíživé trhliny, které se podivně rozšiřovaly v jejich vztahu. Byla tak hloupá, že jim nepřikládala velkou váhu. Nechala se ukonejšit planými řečmi o tom, jak je všechno v pořádku. *Přece jim to klapalo. Měli plány. Zlepší se to, až...*

Škoda, že to byla všechno jen zástěrka. Jen čekal, až si *ta druhá* uspořádá svoje záležitosti. A pak najednou odešel.

Rozchod se zvrhl v brutální pitvu všech jejich životních dogmat. *Důvěra. Víra. Naděje.* Všechno bylo pryč. Bojuj, nebo uteč. Bojovat neměla s kým, a tak utekla, v domněnání, že se její život zlepší, když bude daleko od Prahy. Daleko od něj. A od všeho, co měli společné.

Místo zlepšení však zůstala trčet v každodenní ubíjející rutině. Z bytu do práce, obědy v kantýně nebo v Pret A Manger. O víkendů galerie nebo muzeum. Pozorovat ostatní. Lidi, co žili.

Věděla, že by měla něco udělat, pohnout se z místa. Ale chyběla jí síla cokoliv změnit. Stagnovala.

„Edith, půjdeš s námi dneska?“ ozval se z vedlejší kanceláře Nick.

Zaklonila se na židli a otočila se kolem svojí osy. Venku už se smrákalo.

„Kam jdete?“ Bylo to spíš povzdechnutí než otázka.

„Do Nineteen Eighty Four, je to kousek od Fleet Street.“ Už stál mezi dveřmi.

„Mají tam Gin Vítězství?“ zavtipkovala a znovu se zatočila na židli.

Nechápal se na ni zadíval. „To nevím. Ještě jsem tam nebyl.“

Orwellův román zjevně nečetl. Ale proč na chvíli nevypadnout? Opít se. Kdy jindy než dneska. Zítřek bude s kocovinou rozhodně snesitelnější. Bude se muset zabývat tím, aby přežila den, a ne donekonečna rozpatlávat svoje pocity.

„Tak dobře,“ řekla rázně a vzala si kabát. Šli nakonec všichni.

Než se dokodrcali metrem na místo, byla už úplná tma. Bar sídlil v boční ulici v nenápadném domě. Sestupovali po schodech, pravděpodobně do bývalého sklepa. Zdi byly otlučené na cihlu a natřené černou barvu, dvojice za barem pouštěla oldies.

Možná dnešní večer nebude úplně špatný, pomyslela si Edith. Jen si odložila a zamířila přímo k baru. Vzhledem ke svému rozpoložení potřebovala před ostatními získat aspoň malý náskok.

Na dlouhých skleněných policích stálo nepřeberné množství lahví, které se odrážely v zrcadle za nimi. Ginové království. *Ještě lepší.*

„Co si dáte?“ zeptal se barman. Vysoký blondák v černém triku. Hezký.

„Dva Sipsmithy a tonic, díky.“

„Jaký?“

„Fever-Tree, modrý, jestli máte.“

„Samozřejmě.“ Netrvalo to ani minutu a měla pití před sebou. Přivoněla si ke sklence a pak ji naráz vypila. Teplo se jí rozlilo po těle. Upila trochu toniku a přisunula druhou sklenici blíž.

„Špatný den?“ utrousil barman.

„Špatný život,“ odtušila a zasmála se.

„Bude líp,“ řekl.

„To rozhodně. Když mi uděláte gin sour, bez bílku.“

„S aquafabou?“

„Bez.“

Zatvářil se trochu překvapeně, ale neprotestoval. „Jak je libo.“

Edith se zadívala na svůj odraz za barem. Myš. Nudná, stejně jako všechno v jejím životě. Medově plavé vlasy, bledá, brýlatá,

ve svojí klasické kombinaci černého trika a džínů. Trochu si upravila vlasy dosud pocuchané průvanem z metra.

Z barové stoličky pozorovala ostatní. Kolegové v družném hovoru si ani nevšimli, že tam není. V rohu zamilovaná dvojice, hlavy nachýlené těsně k sobě. Na opačném konci baru několik mužů středního věku, se zjevnou snahou flirtovat s barmankou. Ta se usmívala a zkušeně, ale s taktem odrážela jejich poznámky. Muži byli očividně zklamaní. Edith se ušklíbla do sklenice.

Nahore bouchly dveře a ona zvedla oči, aby se podívala na nově příchozí. Dva muži, jeden starší, prošedivělý, v saku, s deskami pod paží. Druhý oblečený neformálně, v modré košili, džíněch a kožené bundě. Hnědé vlasy a strniště. Když scházel po schodech, podíval se do zrcadla, přímo na ni.

V tu chvíli jako by v ní všechny orgány udělaly salto a někdo jako by vypnul zvuk. Trvalo to snad celou věčnost. V odrazu na sebe hleděli.

Tohle je můj muž, proletělo jí bezděčně hlavou.

Mrkla a zvuk zase fungoval. Z repráků zpíval Robert Smith o tom, že jakkoliv bude daleko, bude tě milovat. Bude tě vždycky milovat.

Jsem trapná, pomyslela si a zavřela na chvilku oči. Tyhle stavy bych už snad mohla mít za sebou.

Sklouzla ze stoličky. Kdyby nečekala na to zpropadené pití, už by se ztratila. Takhle hloupě zírat. Naštěstí už před ní přistála sklenice, signál k ústupu. Zároveň ale věděla, že ten muž stojí vedle ní.

„French 75,“ prohodil směrem k barmanovi.

„Hned to bude.“

Edith k sobě posunula svůj drink a chystala se odejít. Z druhé strany ji blokovala žena na vysokých podpatcích. Chtě nechtě se k němu musela otočit, aby mohla konečně vypadnout.

„Vydržte minutku,“ řekl muž příjemným hlubokým hlasem.

„Proč?“ zeptala se trochu rozpačitě. Nebyl o moc vyšší než ona, takže se mu musela dívat přímo do tváře.

„Máte špatné pití,“ usmál se jedním koutkem úst.

„Myslím, že mám přesně to, co jsem chtěla,“ opáčila.

Kolem očí se mu objevily vějířky vrásek. „To přece nemusí být nutně to pravé. Dejte mi aspoň šanci.“

Sebevědomě drzé. Ale zároveň na něm bylo něco milého. Přisunul k ní vysokou sklenici s perlicí tekutinou.

„Tak dobře,“ svolila, „a co vy?“

„Já nic, jsem tu pracovně.“

„Běžně kupujete pití lidem, které vůbec neznáte?“

„Jen těm, co si nevybírají správně,“ řekl škádlivě.

„Kdo vlastně jste? Koktejlová MI5?“

Rozesmál se. „Tak něco. Kieran.“

Napřáhl ruku a její dlaň vklouzla do jeho. Dotkli se a bylo to jako dostat ránu elektrickým proudem. Zdálo se jí to, nebo sebou trochu cuknul? Okamžitě ji zaplavil příjemný pocit, postupující od špiček prstů. Zvedla oči od spojených rukou. Už se nesmál. Tvářil se vážně a vypadal lehce vyvedený z míry.

„Edith,“ řekla.

„Edith,“ zopakoval, jako by se chtěl ujistit.

Malinko přikývla. V hlavě měla vzduchoprázdno.

„Když vaši ruku pustím, zmizíte mi?“ zeptal se tak potichu, že to málem nebylo slyšet.

„Možná,“ odpověděla stejně tiše. Měla pocit, že se každým okamžikem rozplyne. Vysublimuje.

„Tak to mi nezbývá než vás ještě chvilku držet.“

„To byste měl,“ přisvědčila zcela vážně.

Peter, Paul and Mary zpívali o tom, jak nenávidí loučení.

„Uvidíme se ještě?“ zeptal se a pátral v její tváři. „Teď mám schůzku, kterou už nemůžu zrušit,“ kývl hlavou k muži, se kterým přišel.

„Ano.“ Nedokázala vymyslet delší než jednoslovnou odpověď.

„Zítřka? V šest na Millenium Bridge?“

„Dobře,“ souhlasila a pustila jeho ruku. Pocit tepla a jistoty zmizel. Připadala si najednou hrozně osamělá.

„Edi,“ řekl a trochu naklonil hlavu.

„Kierane.“

„Zítra.“

„Zítra,“ potvrdila.

Kieran dovedl architekta do kanceláře v zázemí podniku. Nad plány probírali otevření nového podniku v Brightonu, ale on pohledem stále zalétal k zavřeným dveřím. Kolik odhodláním musel vynaložit, aby se za ní neotočil? Ta žena ho vyvedla z rovnováhy.

„Vy se nesoustředíte, Kierane,“ napomenul ho Jones.

„Omlouvám se,“ řekl a přinutil se zadívat zase do papírů. Rozpočet, vizualizace.

„Tohle,“ poklepal na obrázky, „se bude muset předělat. Nelíbí se mi to. Podívejte...“

Ona se vrátila na chvíli za kolegy, ale témata, která probírali, ji vlastně ani nezajímala. Přemýšlela o Kieranovi ve snaze zanalyzovat situaci. Mohl za to alkohol? Nepochybně. Odešel a ani se neohlédl, takže to docela určitě nebere příliš vážně. Všechno to byl jenom pocit, domněnka. Zeměkoule se nepřestala otáčet jen proto, že se potkali. Na osudová setkání přece nevěřila. Zbrklá schůzka zítra večer? Když tam nepřijde, tak se vůbec nic nestane. A tady už se taky nemusí objevit. *Hlavně si dej pozor*, napomenulo ji podvědomí. *Ale co když...* přihlásil se někde vzadu alkoholem posílený hlásek. *Uvidíme zítra*, ozvalo se přísně. Teď bylo na čase jít domů.

Když Kieran o tři hodiny později Jonese vyprovázela, už tam nebyla. *Copak sis myslel, že tu na tebe bude čekat?* zeptal se v duchu sám sebe.

„Opíhr, prosím.“

„S ledem, šéfe?“

„Bez.“

Zakroužil sklenicí. Tím pohledem v zrcadle ho přišpendlila k podlaze a vyvolala směsici pocitů, které si už dávno zakázal. Zadumaně si prohlížel svoji dlaň, snad hledal stopu její drobné ruky. Jako by mu sáhla přímo na srdce. Pocity, které v něm vyvolala, se rozpínaly po celém těle. Potřeba. Touha. Samotného ho to trochu děsilo, ale nedokázal si pomoci.

Musel se uklidnit. Jít něco dělat, zaměstnat hlavu. Dopil.

„Ještě jednu?“

„Ne,“ odpověděl. „Dneska zavřu já, Kat. Můžete s Lucou skončit dřív.“

Přesunul se za bar a znovu pustil „Leaving on a Jet Plane“.

Kapitola 2

Londýn, leden 2018

Procitla do dalšího zachmuřeného rána. Nedokázala si přesně vybavit, co se jí zdálo, zůstal jen pocit nekonečného smutku, který ze sebe nedovedla setřást. Pohled do zrcadla jí potvrdil, že není vůbec ve formě. Ale povinnosti se neptají, tak se oblékla, popadla svůj červený kabát, snad jedinou barevnou věc v šatníku, a vydala se do práce.

Čas letěl jako splašený. Každým pohledem na hodiny se snažila očima zabrzdit ručičky a získat trochu prostoru, aby si mohla rozmyslet, zda na schůzku s Kieranem půjde. Sama nevěděla, jestli se jí víc chce, nebo nechce.

Padla pátá a kancelář se vylidnila. Edith vytáhla z peněženky starou rakousko-uherskou minci. Talisman. Koruna, půjde domů. Orel, půjde na most. Na dva vítězné.

Koruna. Orel. Orel.

Povzdychla si, ale sebrala kabát a vyrazila.

Do šesté zbývala čtvrtá hodina a byla už tma jako v pytli. Až s mostem na dohled jí došlo, že se nedomluvili, na které straně se sejdou. Další nepříznivá okolnost. Teď už to bylo na náhodu. Zařadila se do proudu spěchajících lidí. Zhruba v půlce mostu se zastavila, aby se podívala na vodu a panorama večerního Londýna. Město ji fascinovalo, jen když v noci ožívalo světly.

„London Calling...“ ozval se hlas vedle ní.

Nadskočila.

„Promiň, nechtěl jsem tě polekat. Jen jsem nevěděl, jak o sobě dát vědět.“

„Máš rád The Clash?“ plácla první, co ji napadlo.

„To mám,“ zazubil se.

Drobné, nedůležité plus. Opřela se o zábradlí a kývla k obzoru: „Ještě pořád se nemůžu vynadávat.“

Opřel se vedle ní. „Tohle se jen tak neokouká.“ Mluvil měkce.

„Odkud jsi?“ zeptala se zvědavě.

„Je to tak slyšet? Co bys řekla?“

„Skotsko,“ vystřelila okamžitě.

„Dobrý tip. Ano i ne. Narodil jsem se na ostrově Man, ale žil jsem na různých místech. Ve Skotsku déle než jinde. A rád se tam vracím.“

„Umíš gaelsky?“

„Aye,“ přisvědčil.

„Řekni mi něco.“

Chvilí se zamyslel a pak zarecitoval: *„Co-mheasgaich na gr ítheidean tioram agus an t-ím le chélie. Sgaoil an soda-fuine anns an uisge air a ghoil. Cuir seo anns na gr ítheidan tioram, cum ort.“*

Okouzleně poslouchala a pak se zeptala: „Znělo to hezky. Co to bylo?“

„Začátek receptu na sušenky,“ prohlásil suše.

Pár vteřin na něj nevěřicně zírala a pak se rozesmála. Přidal se k ní. Najednou jí bylo dobře jako už dlouho ne. Přisunula se o kousek blíž a po očku se na něj dívala.

„A co ty,“ zeptal se, „nevypadáš úplně jako Angličanka.“

„A to je dobře nebo...?“

Zatvářil se rozpačitě. „Musím odpovídat?“

„Nebudu tě trápit. Pocházím z Prahy. Ale táta je Angličan.“

„Praha,“ pronesl zamyšleně.

„Byl jsi tam?“

„Byl,“ přisvědčil, „ale už je to pár let.“ Pak se k ní otočil čelem a chvilku si ji prohlížel. „Takže, Edi. Večeře, drink, procházka, kino? Co bys ráda?“

„Procházku,“ řekla okamžitě.

Vyrazili setmělými ulicemi. Mluvili o ginu, počasí, městě, knihách a filmech. Sice bezcílně, ale dobloumali zpátky před bar, kde se včera setkali.

„Můžu tě pozvat na skleničku?“

Jeho pohled ji lechtal někde hluboko v břiše a navzdory tomu (nebo právě proto) namítla: „Myslím, že se nedostaneme dovnitř...“ Ukázala na frontu, která se před barem vytvořila.

„Toho bych se nebál,“ odpověděl a vzal ji za ruku, „vždyť je to můj bar.“

Ten nenadálý dotyk byl zvláštní. Přes rukavice, které měla, to nebylo tak intenzivní jako včera, ale musela vyvinout spoustu odhodlání, aby se nepodívala na jejich spojené ruce. Propletli se kolem stolků, dovedl ji do zázemí podniku a pomohl jí z kabátu.

„Co ti mám přinést?“

„Zkus mě odhadnout.“

„OK. Hned budu zpátky.“

Sotva si stačila sednout a už tu byl se dvěma sklenicemi a tonikem.

„S brzdou, nebo bez?“ zeptal se.

„To záleží...“

„Na čem?“

„Jak dlouho chceš, abych zůstala.“

„Chci, abys zůstala tak dlouho, jak ti to bude příjemné.“

„Dobře,“ usmála se, „co pijeme?“

„Hendrick's.“

Přivoněla ke sklence. „Adora?“

„Ano. Taková květinka. Jako ty.“

Dívala se na něj zpod spuštěných řas, jak sedí na druhém konci kožené pohovky, nohu přes nohu. Měl příjemnou, souměrnou tvář s dlouhým nosem. Jeho tmavé oči byly v příšeří skoro černé. Hnědé vlasy, krátké strniště. Byl to hezký chlap a ona nechápala samu sebe, že vůbec přemýšlela o tom, že by se s ním nesešla. *Hlavně žádné předjímání a plané naděje*, napomenula se. *Nic se nestalo. Kromě toho, že se ti málem zastavilo srdce, když jsi ho uviděla*, zhodnotila ironicky.

V jeho sklenici už bylo na dně.

„Proč 1984?“

„Ta kniha má pro mě zvláštní význam,“ odtušil.

Přikývla. „Máš Gin Vítězství?“

„Mám.“

„Jaký je?“

„Přesně jako v knize.“

„Je to tak špatné?“

„Naprosto příšerné. To je jediné, co ti nenaleju.“

„Ani kdybych poprosila?“

Oči mu jen hrály. „Opravdu ne. To není nic pro tebe. Ještě jednu?“ řekl a vzal jí sklenici z ruky.

„Tak jo,“ utrousila.

„To samé, nebo něco jiného?“ Stál mezi dveřmi.

„Nechám to na tobě. Věřím ti.“

Když to řekla, úplně se rozzářil. Usmíval se sice celou dobu, ale tohle bylo jiné. Sama se snažila potlačit úsměv, ale marně. Věděla, že se culí jako blázen, ale nešlo s tím nic udělat. Prosmýkl se ven otevřenými dveřmi.

Zvedla se z pohovky, aby se podívala na fotografii pověšenou na zdi. Byl na ní Kieran s nějakým černovlasým mužem. Oba v pracovním, špinavý od prachu, ale rozesmátí. Vítězoslavně ukazovali na vývěsní štít baru. Vypadalo to, že se směje často a rád.

Z pootevřených dveří slyšela hudbu. Opřela se o hranu stolu a zavřela na chvilku oči, aby si do paměti uložila ten okamžik. Po dlouhé době se zase cítila naživu. Bylo to příjemné.

Klaply dveře. Otevřela jedno oko a podívala se na něj.

„Jsi unavená?“

„Vůbec ne.“ Natáhla ruku pro sklenici, kterou jí podával.

„Jestli chceš, zavolám ti taxíka.“ Hleděl tmavýma očima přímo do její tváře. Byly hnědé, nebo šedozelené?

„Ještě ne.“

Udělal krok k ní. Stál tak blízko, že cítila jeho parfém. Sklenice cvakly o desku stolu. Trochu se k ní naklonil, opatrně jí zastrčil pramen vlasů za ucho a pohládl ji při tom po tváři. Zase z té velké dlaně i konečků prstů cítila to nekonečné teplo.

„Nemůžu se tě nedotknout, když jsi tak blízko,“ řekl tiše.

Narovnala se a se zatajeným dechem ho objala kolem pasu. Přitáhl si jí blíž a zašeptal jí do ucha: „Co jsi zač, ženská? A co to se mnou děláš?“

Kapitola 3

Brighton, únor 2018

Kieran se podíval na mobil. Ten den asi posté. Už týden vězel v Brightonu a musel si přiznat, že čeká na každou zprávu od ní. Od toho prvního večera, kdy jen dlouho mlčky stáli v objetí, uplynul necelý měsíc. Stačil jen měsíc, aby ji měl pod kůží. Byla první, na koho po probuzení myslel. První, komu přál dobré ráno. I poslední myšlenka před usnutím patřila jí. Ona si ale zachovávala odstup, tak se snažil držet trochu zpátky. Zprávy psal a zase mazal. Telefon bral do ruky a okamžitě ho zase odkládal. Ale dnes se mu stýskalo – věděl, že jeho pobyt tady se protáhne. Už teď mu to připadalo jako věčnost.

Kdy se vracíš? blikla mu zpráva. Telepatie.

Bohužel tu musím zůstat, minimálně další týden.

Aha. Chápu, odpověděla asi po pěti minutách. Cítil z toho zklamání.

Máš nějaký plán na víkend?

Zatím ne.

Nechceš přijet? napsal a hned dodal: *Nebo přijedu já...* Proč vlastně ne? Stálo mu to za to, i kdyby se měli vidět jen na pár hodin.

Chci, bliklo na displeji.

Brightonské nástupiště osvětlovaly zářivky tak intenzivně, až to bodalo do očí. Vlak konečně zastavil. Edith stiskla zelený knoflík dveří, mechanismus zasyčel, dveře se otevřely a ona vykročila a rozhlédla se.

Stál v půli perónu a pohledem ji hledal mezi lidmi. Jen co ji uviděl, tvář se mu rozjasnila. Vmžiku byl u ní a její weekender si přehodil přes rameno.

„Jaká byla cesta?“

„Rychlá. Krátká.“

Zachytil její dlaň a jemně ji směřoval přes nástupiště ven z haly k zaparkovanému šedému autu. Dal zavazadlo do kufru a rozpřáhl ruce. Objala ho.

„Konečně,“ řekl šeptem.

Potichu se zasmála, ale měla úplně stejný pocit. Konečně.

Nastartoval a auto zavrňelo. Otočil se k ní. „Jsem opravdu rád, že jsi tady.“

„Chyběl jsi mi.“

Díval se na ni a jí srdce tlouklo jako splašené. *Neměla jsem to říkat.* Zatajila dech. Stále ji pozoroval a jí docházel vzduch. Tmavé oči ji téměř hypnotizovaly.

„Dýchej,“ připomněl jí a naklonil se k ní. Jeho rty se dotkly jejích, nejdřív jen lehce, váhavě. Polibek se prohloubil. Točila se jí hlava. Měla ještě srdce? Tohle bylo naprosto správné. Všechno zapadlo na svoje místo. Takhle to má být.

Dívala se na něj přes okno vlaku, jak stojí na nástupišti. Byla neděle podvečer a ona se vracela do Londýna. Dělal, co mohla, aby se tvářila neutrálně, ale měla pocit, že je to spíš škleb. *Žádné slzy, hlavně žádné slzy,* napomínala se. *Neprožívej to tak. Byl to hezký víkend, tak to nekaz.*

Stále tam stál. Několikrát legračně zamrkal, aby ji přiměl se usmát. Zhluboka se nadechla. *Nech toho,* pokárala se znovu. Bylo přece naprosto iracionální, že se jí po něm stýskalo, i když ještě ani neodjela. Neskutečně jí chyběl, a to stál pár metrů od ní. Vzala telefon a napsala: *Už bys měl radši jít... Ať si odpočineš před náročným týdnem.*

Viděla, jak se u čtení prvních slov zarazil a trochu zamračil.

Vzhledl a zachytil její pohled. Polkla, aby přetlačila knedlík, který jí rostl v krku, a když sklopil pohled k telefonu, aby jí odepsal, rychle si otřela oči.

OK. Dej vědět, až budeš doma. Brzy se uvidíme.

Zvedl ruku na pozdrav, zamával a zmizel jí z dohledu.

Vlak sebou trhnul a dal se do pohybu. Edith opřela hlavu o sedadlo. Konečně to mohla pustit. Horké slzy ji pálily na tvářích. *Pitomá, přecitlivělá plačko*, nadávala si. Ale nemohla si pomoci.

Neuteklo ani pět minut a blikla jí zpráva: *Tak už se usměj.*

Otřela si oči hřbetem ruky a opravdu se trochu usmála. *Usmívám se*, odepsala.

Vím, že to umíš líp...

Stýská se mi... začala psát, ale zarazila se. Váhala, zda přiznat city. Písmenka se rozměžila. Pak vzdychla a text smazala.

Co jsi chtěla napsat? objevilo se na displeji.

Chvilí se rozmýšlela a nakonec naťukala: *Že se snažím, jak nejlépe umím*. Zpropadené slzy.

„Myslím, že doopravdy jsi chtěla napsat, že je ti smutno a že ti chybím,“ ozvalo se ze sedadla za jejími zády.

Překvapeně vyskočila. To už Kieran stál naproti ní, tvářil se vážně, ale koutky mu trochu cukaly.

„Co... co... jak?“ vykoktala.

„Copak si myslíš, že bych tě nechal odjet *takhle*?“ zeptal se a utřel jí tváře.

Přitiskla se k němu a vnímala jeho vůni, chlad tváře, škrábání vousů. Polibek. Blízkost.

„Jsi blázen, víš to?“ zamumlala mu do ramene.

„Neboj, pojedu s tebou jen jednu zastávku.“

Trochu se odtáhla. „Víš, že tenhle vlak staví až v Londýně?“

„Samozřejmě,“ zazubil se tím svým rošťáckým úsměvem.

Nevěřicně zavrtěla hlavou. „A co práce? Přece toho máš hodně... už ráno.“

„Na tom nesejde. Teď prostě potřebuju být ještě chvíli s tebou.“

„Blázen,“ zopakovala.

„Do tebe,“ pohladil ji po vlasech, „ale uděláme dohodu, souhlasíš?“ Posadili se vedle sebe.

„Jakou dohodu?“ zeptala se podezřívavě.

Zdvihl prst. „Ať už ti bude jakkoliv, řekneš mi to. A když budeš něco potřebovat, řekneš mi to.“

Vzdychla.

Čekal.

„Co když to neumím?“ řekla nakonec.

„A chceš se to zkusit naučit?“

„Ano.“

Vzal ji za ruku a usmál se.

„Ale co když mám strach?“

„Tak na to půjdeme pomalu. Nebudeme pospíchat.“ Do dlaně jí ukazováčkem kreslil srdíčko a zároveň se jí díval do očí. „Sex až po svatbě,“ plácnul pak.

Vyprskla smíchy.

„Už jsem si myslel, že se nezasměješ.“

Kapitola 4

Dublin, březen 2018

Edith brzy pochopila, že to, co Kieran řekl ve vlaku, myslí opravdu vážně. Snad jako jediný pár na planetě opravdu randili. Polibky, objetí, vodění za ruce. Ale nic víc. „Gentlemanský přístup,“ vysvětlil jí, „přece nepospícháme.“

I přes to, jak moc ho chtěla, tohle oceňovala. Věděla, že je to správné, protože měla možnost s ním prostě být a poznávat ho. Užívat si, jak se na ni dívá. Letmé doteky. Úsměvy. To, že dělal, co jí na očích viděl. Jednou si posteskla, kde všude v Anglii nebyla, tak ji v každé volné chvíli sbalil do auta a vyrazili objevovat. Hatfield House. Basildon Park. Wakehurst.

Začali tomu říkat *cesty za dobrodružstvím*. Dostala jen informaci, co si vzít s sebou, a někam ji odvezl. Milovala to překvapení. A jeho. Musela si připustit, že se zamilovala. Ale nebyla připravená říct to nahlas.

Tentokrát přišla zpráva: *Vyzvednu tě v pátek ve tři v práci. Zabal si na víkend. Nepromokavou bundu a něco zeleného.*

Jakmile sedla do auta, věnoval jí neodolatelný úsměv. „Můžeme?“

„Vždy připravená!“ zaslutovala. „Kam jedeme tentokrát?“

„Co víš o svatém Patrikovi?“

„Nic moc,“ přiznala. „Je to patron Irska a na jeho svátek se dost pije.“

„A kdy se slaví jeho svátek?“

Ohrnula ret. „Někdy v březnu?“

„Já tušil, že potřebuješ v některých věcech dovzdělat,“ rýpnul si.

„Tak kdy se slaví svatý Patrik?“

„Sedmnáctého března. A dnes je?“

„Dnes je šestnáctého. Takže zítra jdeme do hospody?“

„To rozhodně. Potřeboval bych zkontrolovat jeden podnik. Tak jsem si říkal, že bychom mohli spojit příjemné s užitečným.“

„S tím nemám problém. Kde to je?“

„V Dublinu.“ Když uviděl její šokovaný výraz, rozesmál se.

„Doufám, že máš doklady. Letí nám to asi za tři hodiny.“

„Mám,“ hlesla konsternovaně.

Všechno šlo jako na drátkách. Doletěli bez problémů, ve stanovený čas pak nastoupili do vlaku do města. Dokonce ani nepršelo. Vedl ji podél řeky Liffey až do centra Dublinu. Když se blížili, vysvětlil: „Mám nad hospodou byt, tak snad nevádí, že přespíme tam... ale musíme jít zadním traktem. Tak se nelekni, není to úplně... ehm, nejhezčí.“

Dvorek mezi domy působil zanedbaně. Kieran se vydal k jednomu z mnoha dveří a otevřel vchod do budovy. Vyšli do třetího poschodí a on zamířil ke dveřím bez jmenovky. Odemkl, rozsvítil a vešel. Zavazadla položil v chodbě a prošel bytem, aby zotvíral okna. Kolem ní se prohnal chladný vzduch.

„Vítej,“ řekl. „Nalevo je koupelna a ložnice, rovně kuchyně. Určitě se tu neztratíš.“ Byt byl opravdu malý. Zamračil se a přejel prstem po zaprášené skřínce. „Mělo to tu být uklizené a připravené.“ Nakoukl do ložnice. Nepovlečeno.

„To nevádí. Já to udělám.“

„Nechci, abys...“ začal, ale zarazila ho pohledem se zvednutým obočím. „Dobře. Ve skříni vlevo.“

Měla hotovo za chvíličku. On mezitím pozapínal vodu a topení.

„Připravená na inspekci?“ zeptal se.

„Vždycky.“

„Nezapomeň, hlavně nenápadně. Je to přepadovka.“

Seběhli schody, přešli dvůr a obešli blok zpátky na hlavní ulici k domu z červených cihel.

„Ten McDonald vedle mě pěkně šťve,“ zabrblal.

Stolek pro dva uprostřed podniku. Ze skrytých reproduktorů hráli The Pogues. Téměř hned před nimi přistály jídelní lístky.

Kieran se opřel do židle a zoufale si prohrábl vlasy.

„Je to horší, než jsem myslel,“ vzdychl. „Kdybych to neříkal tisíckrát. Stejně na ten lístek tu blbou pizzu dají.“ Odfrknul si a zamručel: „Copak si někdo přičetný dá v irské hospodě pizzu a těstoviny?“

Servírka přinesla objednané pivo. „Dejte nám minutku,“ požádal ji.

„Co si dáš?“ zeptala se ho Edith.

„Žebírka, mušle, irish stew, steak a burger.“

„Má cenu, abych si něco objednávala já?“

„Samozřejmě,“ odtušil, „cokoliv chceš.“

Vybrala si a on vše objednal. Číšnice vypadala mírně konster-novaně. Když šla zakládat příbory, Kieran ji požádal: „Přineste mi prosím skleničku Craigellachie.“

„Tu nemáme, pane.“

„Tak Aberlour?“

Mrkla za bar a řekla: „Bohužel, tu taky ne.“

Stiskl zuby, zjevně nespokojený. Edith mu položila dlaň na hřbet ruky. Bylo zvláštní vidět jiného než věčně usměvavého Kierana. Rezignovaně řekl: „Prostě mi přineste nějakou whisky. Bez ledu.“

Servírka byla vmžiku zpět. Kieran vzal sklenici, přivoněl a ochutnal. Pak se zamračil.

„Copak?“ zeptala se Edith.

„To je Midleton.“

„A to je špatně?“

Podal jí sklenici. „Ochutnej.“

„Víš, že tomu vůbec nerozumím,“ namítla, ale ochutnala. Překvapilo ji, že je úplně jiná než všechny, které doteď pila. Byla opravdu dobrá. „Výborná.“

„Aby nebyla, když je nejdražší na lístku. Ale nekazme si večer. To vyřídím potom.“

Začali nosit jídlo, celý stůl byl obložený. Naštěstí bylo dobré a jemu se nálada pomalu zlepšovala. U sticky toffee pudingu se už zase usmíval.

Zvedl se a šel vyrovnat účet. Hovořil se servírkou, pak poodešel bokem a chvíli telefonoval. Z prkenného držení jeho těla Edith vyčetla, že to nebyl zrovna příjemný rozhovor. Když se vrátil ke stolu, naklonil se k ní. „Půjdem?“ Oblékli se a vyšli na vzduch.

Vydali se zpátky do bytu. Zatímco se ona sprchovala, nalil dvě skleničky na dobrou noc. Vykoukla z koupelny s vlasy zvlněnými horkou párou.

„Pěkné pyžamo,“ utrousil. Měla tmavě modré volné kostkované kalhoty a černé triko. Uvolnil jí místo na sedačce a podal jí deku. „Myslím, že budeme docela ladit.“

Za pár minut se objevil v tmavě zelených kostkovaných kalhotách a šedém triku. Rozesmála se a on s ní. Podal jí sklenici.

„Mám pocit, že pořád jenom pijeme.“

„Vadí to?“

„Vlastně ne.“

„Tak vidíš,“ řekl a pohladil ji po noze, schované pod dekou.

„Není ti zima?“

„Není, ale šla bych do postele. Byl to dlouhý den.“

Pohladil ji po tváři. „Půjdu tě uložit.“

„Potřebuješ pracovat?“

„Ne, ale vyspím se tady,“ kývnul k sedačce.

„Tak to ne,“ řekla rezolutně.

„Edi...“ začal.

„Vím, že jsme se dohodli, že nebudeme pospíchat. To ale neznamená, že spolu nemůžeme jen ležet na jedné posteli.“

Zamyšleně kroužil alkoholem ve sklenici. Opřela se mu předloktím o hrud, druhou rukou mu zvedla bradu a políbila ho. Zastrčil jí zvlněný pramínek vlasů za ucho. „Jen nechci, abys měla pocit, že něco musíš...“

„Budeme jen spát. Slibuju. Ale pojď se mnou. Prosím.“

„Dobře,“ řekl a v očích mu probleskl pobavený pohled, „tak ať už jsi v posteli.“

Pozhasínal, a když přišel do ložnice, našel ji zachumlanou až po bradu. Neodolal a pod peřinou se přisunul kousek blíž. Nahmátl její ruku a překvapilo ho, jak je studená.

„Co jsi s tou rukou dělala? Druhou máš taky tak ledovou?“ řekl pohoršeně. Podala mu ji a on je schoval do svých teplých dlaní. „Co nohy?“

Zatvářila se jako bazilišek. „To nechceš.“

„Ukaž,“ poručil.

Přisunula svoje chodidlo k jeho a letmo se ho dotkla.

„Ježišmarja!“ vyjekl. „Jak se ti *tohle* stalo za ty tři vteřiny, co trvá cesta od sedačky do postele?“

Zahihňala se.

„Zmrzlíku,“ řekl a přitiskl svoje chodidla k jejím a přisunul se o kousek blíž. Dotýkali se čely. Políbil ji na rty. „Máš studený i nos,“ řekl pak a políbil ji i na něj.

„V létě to bude lepší.“

„Takže v létě si uděláme další výlet do Dublinu? Docela by se mi hodilo to tu znovu zkontrolovat, ale nás už poznají. Budu sem muset vyslat jiného mystery shoppera, asi Adama.“

„Kdo je Adam?“ zeptala se zvědavě.

„Můj bratr,“ řekl prostě.

„Máš bratra?“

„Je to tak.“

„Staršího nebo mladšího?“

Pustil její ruku a ukazováčkem obkreslil konturu její tváře. „Mladšího,“ řekl po chvíli zamyšleně.

Zrcadlila jeho pohyb a pohladila ho po hraně čelisti, strniště ji škrábalo do dlaně.

„Vlastně toho o tobě moc nevím.“

„Tak se ptej,“ vyzval ji.

„Kdy máš narozeniny?“

„Dvanáctého dubna.“

„Který jsi ročník? Říkal jsi, že ses narodil na ostrově Man?“

„Ano, v sedmdesátém devátém.“

„Jaké to tam je?“

„Zelené. Většinu roku. Ale já tam nejezdím.“

Podívala se tázavě.

„Nemám za kým,“ vysvětlil, „matka zemřela chvíli po porodu.

Otec ještě než jsem dospěl.“

„Promiň. Neměla jsem se ptát.“

„To nevadí. Není to tajemství.“

„Jak jsi to zvládl?“

„Nebyla to nějaká velká změna. Stejně se moc nestaral. Nerozuměli jsme si.“

„To chápu. Rodiny...“

„...jsou složité.“

„To jsou,“ povzdechla si.

„Další otázka?“

„Špatná vlastnost?“

„Jsem trochu neurotik.“

„Ty? Nevěřím.“

„No jo.“

„Dobrá vlastnost?“

„Loajalita.“

„Nějaké zvláštní nadání?“

„Je žonglování nadání?“

Dívala se na něj v té tmě a slyšela, jak venku jezdí auta. Některé občas nakreslilo na strop zlatou čáru odrazem světla.

„A teď já,“ řekl Kieran a opřel si hlavu o pokrčenou ruku. „Kdy máš narozeniny?“

„Dvacátého devátého září. Jsem ročník osmdesát osm.“

„Jsi tak mladá,“ pohladil ji. Pak pokračoval: „Špatná vlastnost?“

„Těch je.“

„Tak jednu.“

„Nesnáším kritiku.“

„Dobrá vlastnost?“

„To nemám.“

„Proč si to myslíš?“

„Protože je to pravda?“ To tam bylo příjemné rozpoložení.

„Co se děje?“ zeptal se tiše.

„Nic,“ odpověděla šeptem.

„Pověz.“ Přitáhl si ji tak blízko, jak jen to šlo.

„Víš,“ řekla váhavě, „když se bojím, utíkám. A bojím se často.“

„Čeho?“

„Vlastně všeho.“

„A teď?“

„Jsem jiná, než si myslíš... Jsem rozbitá. Nedá se se mnou vydržet.“

Odfkl si. „Snažíš se mě odradit?“

„Jen chci, abys věděl...“

„Edi,“ přerušil ji.

„Co?“

„To, že tě někdo neuměl milovat, není tvoje chyba, ale jeho.“

„Ale...“

„Já jsem si udělal názor sám. Víím, co vidím, co poznávám a co cítím. Miluju tě. A kašlu na to, jestli to říkám moc brzo. Prostě to tak je.“ Tělem se jí šířil příjemný hřejivý pocit a vytlačoval strach usazený v hrudi. „Potřeboval jsem to říct, protože chci, abys to věděla. Co tě znám, tak myslím jenom na tebe. Prostě pořád.“

„To já taky,“ přiznala.

„A když jsem s tebou, tak mám pocit, že mi nic nechybí.“

„To já taky.“

„Jsme si vlastně dost podobní, víš?“

Místo odpovědi se mu zavrtala do náruče. Přitiskl se k ní a políbil ji na zátylek. Propletli prsty.

„Důvěra není slabost,“ řekl jí tiše.

Kapitola 5

Londýn, duben 2018

„Co děláš ve čtvrtek?“ zeptala se ho, když šli z Britského muzea a procházeli se po Seven Dials.

„Jsem celý den mimo. V úterý jedu do Glasgow, vracím se až ve čtvrtek večer. Proč?“

„Jen jsem chtěla vědět, jestli se uvidíme.“

„Chtěla bys?“ zeptal se s lišáckým úsměvem.

„Samozřejmě. Vždycky.“

„Tak přijď,“ řekl prostě a zastavil se. Z kapsy vytáhl svazek a oddělil z něj dva klíče.

„Dáváš mi klíče? Jen tak?“

„Stejně jsi u mě víc než u sebe.“

Od Dublinu spolu trávili každou volnou chvíli. To, co ten večer řekl, jí přineslo klid.

„To je pravda,“ připustila, „ale jak se teď dostaneš domů?“

„Půjdeš přece se mnou,“ řekl a chytil ji kolem pasu. „A kromě toho mám náhradní klíče v baru.“

Zasmála se a přidala si klíče ke svým ostatním. Dala mu pusu na tvář.

„Hmm,“ řekl, „ty klíče ale byly dva... a pusa jen jedna. To není fér.“

„Tak to musíme napravit,“ řekla a chytila ho za bradu. Políbila ho na druhou tvář, na čelo, na nos, na bradu, a nakonec na ústa.

„Holka, nějak se mi zdá, že neumíš počítat. Asi ti budu muset nějaké vrátit.“

Chvilí se smíchem laškovali, pak se vydali dál po Earlham Street.

„Co to vidím?“ zatetelila se najednou.

„Co vidíš?“ nakrčil čelo a rozhlížel se.

„Zmrzlina,“ prohlásila a maširovala k blankytnému krámku s růžovým nápisem *Udderlicious*. Než se nadál, byla uvnitř.

„Drahoušku, je duben,“ řekl, když se postavil vedle ní.

„A?“ řekla a očima přeskakovala z jedné příchutě na druhou.

„Není na to trochu zima?“

„Vůbec ne. Vždyť je krásně. Jakou si dáš?“

„Žádnou. Nemám rád zmrzlinu.“

Podívala se na něj se zdviženým obočím. „Každý má rád zmrzlinu.“

„Já ne.“

„Věděla jsem, že musíš mít nějakou charakterovou vadu,“ prohodila. „Tak aspoň kafe?“

„Ale jo.“

„Tak si běž sednout, zařídím to.“

Kieran od stolku pozoroval, jak Edith žertuje s prodávácem, který jí dával ochutnávat jednotlivé druhy. Vesele se smála a on taky. Takhle působila na lidi – rozjasnily se jim tváře a oni se prostě museli usmívat. Bylo to tím, že se na ně skutečně dívala. Nemohl přestat přemýšlet nad tím, kolik v ní bylo rozporů. Byla sebevědomá, a pak najednou naprosto nejistá. Přátelská, ale zároveň se bála pustit si někoho opravdu k tělu. Za tu krátkou dobu, co se znali, věděl, že jde do všeho na maximum. Víc, dokonaleji. Neustálé puzení dokázat, že za něco stojí. Věčný pocit, že dělá příliš málo. Mnoho zranění z předchozího života.

Šla k němu a on cítil v hrudi příjemné chvění. Položila před něj šálek. „Vůbec jsem si nemohla vybrat,“ postěžovala si.

„Viděl jsem.“

V té chvíli přišel prodáváč a postavil před ni pohár s hromadou zmrzliny. Bylo tam snad šest různých příchutí. A před něj jeden jediný kopeček. „Pro slečnu,“ řekl a dodal: „A jednoho starého mrzouta.“ Mrknul na Edith.

Kieran se rozesmál. „Jsi si jistá, že tohle všechno sníš?“

„Ne,“ odpověděla a pokrčila rameny, „ale nedokázala jsem odolat.“

„A co to mám já?“

„Whisky a čokoláda.“

„No dobře. Dám tomu šanci, ale jen kvůli tobě.“ Opatrně si nabral na lžičku a ochutnal. Nebylo to tak zlé, jak čekal.

Zkoumavě se na něj dívala. „Tak co? Neotrávil ses?“

„Ještě žiju,“ odvětil, „ale mám namále. Tak ukaž, jaké to máš ty.“

„Však já tě to naučím,“ zamumlala a koutky jí cukaly.

Už se smrákalo, když se vydali domů. „Zkus ty klíče,“ vyzval ji.

Vytáhla je z kabelky a otevřela vchod. Vystoupali do prvního patra a ona odemkla dveře.

„A jsme doma.“ Kieran automaticky hodil bundu na věšák a pokračoval do bytu. Když si všiml, že Edith stále stojí u dveří s klíči v ruce, znejistěl.

„Co se děje?“

„Nic, Ki. Já jen... děkuju.“

„Za co?“

„Už dlouho jsem neměla žádný opravdový domov.“

Chytil ji za ruku. „To ty z toho děláš domov. Tak už pojď.“

Přes rameno si přehodil obal s oblekem, tašku s notebookem a zabouchl dveře auta. Cesta byla dlouhá a on už chtěl být doma a dát si pivo. Venku se šerilo a vzduch byl chladný. Dnešek byl pěkný jarní den, až mu bylo líto, že ho celý strávil v autě. Když stoupal po schodech, slyšel tlumenou hudbu. Už si ani neuměl představit, že by nebyla *doma*.

Odemkl a prošel chodbou. Bytem svým mocným hlasem zněla Florence + The Machine. Kieran se opřel o zárubeň a pozoroval Edith, jak kmitá v kuchyni. Vypadalo to skoro jako tanec. Připadal si úplně nesmyslně šťastný. Potichu položil věci na židli, zezadu se k ní připlížil a chytil ji kolem pasu. Trhla sebou, ale hned se zase uvolnila. Políbil ji na krk.

„Tohle mi nemůžeš dělat,“ pokárala ho se smíchem v hlase, „jednou z toho budu mít infarkt.“

Byla to hra. Drobné lumpárny a taky drobné každodenní radosti. Mrkla na hodiny. „Jsi tu brzo.“

„Pospíchal jsem za tebou.“ Políbil ji ještě jednou. „Jdu se převléct.“

„Jaká byla cesta?“ zavolala na něj.

„Šlo to,“ houknul v odpověď.

„Jsi unavený?“

Vrátil se v domácím oblečení a sedl si k baru. „Už ne.“ Bytem vonělo jídlo a on si uvědomil, jaký má hlad.

„Dáš si pivo?“ zeptala se ho.

„Čteš mi myšlenky?“

„To nebylo zas tak těžké.“ Podala mu lahev.

„Chceš s něčím pomoci?“

„Ani ne,“ mrkla na něj. Pak promíchala těstíčko, otevřela troubu a nalila ho na klobásky, které se opékaly v pekáči. Ihned se začalo kroutit do roztodivného tvaru.

Naklonil se, aby tam dohlédl. „Žába v díře? Tak to se těším. Mám hlad jako vlk.“

„Budeš muset chvilku vydržet, vlku,“ řekla a zkontrolovala zeleninu na pánvi.

„Kapustičky? Čím jsem si to zasloužil?“

Podezřívavě se na něj podívala, jestli to myslí vážně. „Máš přece narozeniny,“ vyslovila pak pomalu.

Mrknul na datum na hodinkách. „No jo. Ono je dvanáctého.“

„Chceš mi říct, že jsi zapomněl na vlastní narozeniny?“

„Stane se,“ pokrčil rameny a napil se. „Já to moc neslavím.“

Tázavě se na něj podívala.

„Nebylo s kým,“ vysvětlil.

„Tak teď už je s kým. A něco tu pro tebe mám. Zavři oči.“ Opatrně vyndala dort a přidala svíčku. Vypadal dobře. Čokoládový, dokonale vyhlazený, vršek pokrytý temně hnědou polevou a dozdobený různými druhy čokolád, které tvořily rozmanitý, ale zároveň uspořádaný chaos.

„Můžeš. Všechno nejlepší!“ Ustoupila, aby viděl dort a mohl sfouknout svíčku.

Byl překvapený. Najednou vypadal o hodně mladší. Jako dítě, které dostalo hračku, kterou si přálo. „Páni,“ vydechl užasle, naklonil se a lehce fouknul. Plamínek se zatřepotal a zhasnul.

„Líbí se ti?“ zeptala se s lehkou obavou v hlase.

„Je boží. To je vlastně můj první narozeninový dort, nikdy jsem k narozeninám dort nedostal.“

Teď byla překvapená ona. A bylo jí to líto. Každý by měl přece k narozeninám dostat dort.

„Můžu?“ zeptal se a ukázal na nože na magnetické liště.

„Samozřejmě. Vždyť je tvůj.“

Zakrojil. „Hmm. Co to tady máme?“

„Čokoládový korpus, mascarpone s bílou čokoládou, ganache z mléčné čokolády s whisky. Hodně whisky.“

„Vypadá skvěle.“ Podal jí vidličku.

„Ty první,“ řekla, „já jsem ochutnávala, když jsem ho dělala.“

„Počkej. Chceš mi říct, že jsi ho dělala ty?“

„No jo. Vadí to?“

„Jen jsem netušil...“

„Že něco takového umím?“

„Tak,“ ochutnal, „je výborný.“

Vypadalo to, že mluví pravdu. Jeho talířek byl okamžitě prázdný. Ulevilo se jí, i když tušila, že by ho pochválil, i kdyby mu nechtutnal.

„Budeš to dělat častěji?“

„Péct?“

„Hmmm,“ přikývl.

„Tak můžu...“

„Mám já to ale štěstí.“

„To ti stačí málo.“

„To si nemyslím.“

„Ani dárek nechceš...“

„Ty jsi můj největší dárek.“

„Komediante,“ napomenula ho se smíchem.

„Pojď ke mně,“ řekl a sevřel ji v objetí. „Díky.“

Objala ho tak pevně, jak mohla. „Nemáš zač.“

Kapitola 6

Londýn, květen 2018

Adam seděl v křesle v dosud zavřeném baru a pozoroval bratra. Konečně zase viděl jiskru. Vypadal spokojeně, zároveň ale trochu rozpolceně.

Kieran oběma nalil a posadil se naproti Adamovi. „Tak jak se ti daří?“

Adam se protáhl. „Jako po službě. Jsem unavený.“

„Mohl bys už zvolnit. Soukromá ambulance nebo tak něco.“

„K čemu by to bylo? Abych seděl doma a nudil se?“

„Mohl bys dělat něco, co tě baví.“

„Třeba strávit celou věčnost čtením,“ uchechtl se Adam. „Kde-pak. Takhle jsem aspoň užitečný.“

„No dobře. Však ty to musíš vědět nejlíp.“

„Vím,“ přisvědčil. „Jak se máš ty?“

„Hodně práce. V létě mám v plánu otevřít podnik v Brightonu. Ale...“ Kieran nervózně zalamoval prsty.

„Hmm?“

„Někoho jsem potkal.“

Adam nazdvihl obočí. „A? Nenapínej a povídej.“

„Je to jiné.“

„Jak jiné?“

„Myslím, že je ta pravá.“

Adam si odfrkl.

„Hodně jsem o tom přemýšlel. Chci jí to říct,“ vychrlil Kieran.

„Zbláznil ses,“ konstatoval Adam okamžitě.

„Možná. Ale prostě musím.“

„Je to blbost.“ Adam zatočil skleničkou v ruce.